

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: בנימין	שם משפחה: וייס
-----------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: זילבר	בלועזית	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בלה	בלועזית	מין: ז / נ תאריך לידה: 8.12.1921
מקום לידה (ישוב, מחוז):	בלועזית Mako	ארץ לידה: הונגריה
שם פרטי של האב: ברוך שלום	שם פרטי ושם נעורים של האם: לאה וובר	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית Mako	ארץ המגורים: הונגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בור בסרביה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? עשרה חודשים בהונגריה		
האם היית במחנות? אילו ומתי? מחנה עבודה בור		
מקום השחרור: בית חסות של השבדים	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: איטליה	שנת עליה: 1946	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): La Spece

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה**(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):** נא לכתוב בגוף ראשון

היו לי שני אחים ושתי אחיות. להוריי הייתה חנות דגים, וכל הקהילה קנתה אצלם. אני הייתי בישיבת Kasho וכשהמצב החמיר – חזרתי הביתה. עבדתי בשדות כדי לקבל קצת קמח. אחד האחים עלה לארץ לפני המלחמה. האח השני נהרג במלחמה. הוריי נספו בטרזינסטט, ואחיותיי שהיו איתם ניצלו ועלו לארץ.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

40 שנה לא סיפרתי כלום. התחלתי לספר כשהנכדים התחילו להתעניין.

גורשנו למחנה עבודה בסרביה. שם עבדנו הרבה וקיבלנו עונשים. העונש היה: תלו אדם מהידיים על צינורות גדולים מהתקרה. כך החזיקו אותנו במשך עשר דקות עד רבע שעה – עד שהתעלף. אחר כך שפכו עליו מים, שיתעורר, ותלו אותו שוב. יש לי מזכרת מהמחנה הזה. פעם נכנסתי למחנה, וחיל אחד שאל אותי למה לא הצדעתי לו. אמרתי שהצדעתי, והוא צעק שאני משקר לו, נתן לי מכה חזקה והוציא לי את כל השיניים מהמקום. חטפתי זיהום, וכיום אין לי שן אחת בפה שהיא שלי. במכרות הנחושת עבדנו סביב השעון. כל אחד עבד משמרות יום במשך שבוע, ובשבוע אחריו משמרות לילה. כשחזרנו מהעבודה נתנו לנו לסחוב אבנים מצד לצד. נתנו לנו עבודות סתמיות, רק שלא ננוח.

הייתי במחנה בור עם אפרים קישון ודוש. הם פירסמו סיפורים וציורים על כך.

הלכנו שלושה שבועות בלי אוכל ומים. קטפנו עלים מעצים, ושתינו מביבים בצידי הדרך. לבסוף הגענו לנחל זורם. הנאצים אמרו "בבקשה, תשתו". מי שהלך לנחל לשתות – ירו בו. הגענו לגבול הונגריה. הרגליים שלי התנפחו מאוד, והכניסו אותי לבית חולים. בכוונה לא נתתי לרגליים להחלים, כדי שלא ייקחו אותי משם. יום אחד הגיעה נזירה עם מכתב, ששלח לי דודי. במכתב היו ניירות מזויפים וכסף. כך הוא הצליח לשחד חייל שייקח אותי ברכבת אליו. כשהגענו דודי כבר לא היה שם. השכנים סיפרו שכולם במפקדת הגסטפו. החייל אמר לי לא ללכת לשם. אחר כך שמענו שיש בית בחסות ראול ולנברג. כשהגענו לשם, אמרו לנו שהבית מלא. אמרנו שאנחנו רק רוצים להיכנס ולמסור דרישת שלום למישהו, כדי למסור לאשתו שהוא בחיים, וכך נכנסנו. משם השתחררתי.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ**(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):**

מיד עם השחרור נרשמתי לבני עקיבא לעליה ארצה. עברנו כמה גבולות, חזרנו אחורה, ולבסוף הגענו לאיטליה. שם ההגנה נתנה לנו שתי אוניות. הבריטים תפסו אותנו ולא נתנו לנו להפליג. היו הרבה ויכוחים בנושא הספינות האלה, והתקיים דיון גדול בפרלמנט הבריטי בשיתוף ראשי מדינות בעולם. שבתנו רעב במשך שלושה ימים, עד שהפרלמנט נתן אישור ל-1500 איש לעלות ארצה. הביאו לנו אוניות אחרות, כי האוניות שקיבלנו מההגנה היו רעועות מאוד. בסופו של דבר עליתי ארצה באופן חוקי.

נא ספרי/ על חיך בארץ**(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):**

אחי כבר היה בארץ מלפני המלחמה. הגעתי לבית עולים בחדרה, הייתי שם יום אחד, ונסעתי לאחי בירושלים. באותה תקופה אחי עבד בתור אח בבית חולים הדסה, ואני עבדתי איתו. אחר כך רציתי ללמוד מקצוע, אז התחלתי לעבוד אצל רפד ברחוב ש"ץ בירושלים. אחר כך עבדתי בבית צעירות מזרחי עד פרישתו. בשנת 1950 התחתנתי עם זיסל לוי בירושלים. יש לנו בן ובת, 11 נכדים וארבעה נינים.

הבן גר בבני ברק ועובד בעזר מציון. הבת גרה בירושלים, בעלה רופא שיניים, ויש להם מרפאה.

שתי נכדות עובדות בתור גננות, ונכד אחד תלמיד במכון הלב.

ראיון: עדי מילס

ראש צורים. ספטמבר 2009

עריכה: אלינה נאור